

אמר עזמות

(סוף מעמוד ב')

כשישבנו שלשתם אל השלחן, נגש אליהם המלצר הערבי הצעיר ושאל מהם על המאכלים שהם רוצים לאכל. המד אחד מהם לצון וענה:

— „קרדי-ליאוני“ יש לכם?

המלצר לא שמע מעודו „מאכל“ כזה ופנה אל אדונו. מיד הופיע בעל המסעדה בכבודו ובעזמו, אף הוא ערבי, כמובן, ושאל בנימוס, כדרכם:

— „איש תואמרו?“ (מה שאלתכם ומה בק-שתכם?)

— „קרדי-ליאוני“ יש לכם?

בעל-המסעדה התנצל לפניהם ואמר:

— היה לנו ורק עכשיו נגמר „באלאס טאמיש“!...

* * *

ומתוך גל המכתבים הנערים על שלחני, הציץ ונפתח מכתב מתלמידי כפ"ת, שהוא „רואה ואינו גראה“, ומספר מעשה נאה מאד.

לפני זמן מה כותב הוא לרי עזמות — הלה בנה הקטן של הגבי ס. מרחוב פינסקר אשר כפ"ת, ילד בן שנתים, בעצירת השתן, לא עליכם, והיה זקום לעזרה תכופה של רופא מנתח.

אם, הילד, אשה אלמנה, בקשה מתלמיד לנסע עמה העירה, תל-אביבתה, להחיש עזרה לתינוקת הסובל, ובמוצש"ק, עם צאת הכוכבים, נהפזו ובאו לת"א. ואולם צדה ישנה בעיר העב-ריה הראשונה, כי השלטים אינם מוארים, ולפיכך השארתי, מספר בעל-המכתב, את הילד בידי אמו, ואני והחבר ד"מ, פקיד כבית מסחר של נעלים, שנזרמן לירי, התחלנו סוכמים בחוצות ובשווקים ועוסקים ב„חפוש שלטים“.

אחרי יגיעה שלי כמה שעות — בינתים הויעה השעה 11 לפני חצות — הבחנתי ע"י ביה בן שלשו קומות ברחוב אלנבי — שלט, וזקב"ה שראה בעניי הדליק לפני את פנסו הגדול את הירח, ולאחר הכהה של הלבנה קראתי על הנשלט: „הרופא ב., רופא לפחלת-זמין“.

בקפיצה אחת עליתי לקומה השניה, ומחמת שגם שם לא היה אור, הוכרחתי להסתגל לעבודה הדשה עבודת המישוש. בקיצור: מששתי, גששתי ופשפשתי בשתי ידי עד שמצאתי על אחת הדלתות שלט קמנטן, עשוי נחושת קלל, ועל יד השלט — פעמון. לחצתי על הכפתור, אחת ושתים, מרררר... והנהר נפתחה הדלת והופיע לנגדי בן-אדם. הצעתי לתוך פניו ומיד נתחוויר לי כי עשיתי שגיאה פאטאלית, ואשר בגללה אקבל נזיפה: הגונה, אם לא למעלה מזה. הוברר לי כי העירותי משנתו המתוקה לא את הרופא הדרוש לי, כלומר לתינוק, כי אם בן-אדם צדדי לגמרי — את שכנו של הרופא. ג. ס הפשתי משען לשעת הצורך החזקתי היטב במעקה ומניתי את מספר המדרגות...

— „מה רצונך בשעה כה מאוחרת? ולמה הנך כה עזפן להעיר אנשים משנתם ללא צורך?“

זו היתה ה„קבלת-פנים“ שלו, לכבודי.

רציתי לפתח לפניו בנאום מעין זה:

„אני לא באתי כלל אל מכוני. אני באתי לרקש את עזרתו של הרופא שכנו — אבל, מה לעשות? ומעיר זו אין שלטים מוארים בלילה? ע"כ טעיתי בכתבת, ויהא ברור לכבודו כי בעצם באתי עוד בתחילת הלילה“.

אבל משום-מה, כבשתי את נאומי זה.

— אולי יש לכבודו גפרור ואמצא את מקום משכנו של הרופא, שכנו? — פניתי אליו כהבעה של תמימות.

הבעה זו, כנראה, השפיעה על עצביו ונה זעפו, הוא מלא את בקשתי, והרופא נמצא סוף-כופ.

בעצמו ובהשתדלותו של אסקלפוס זה, נת-קבל הילד לבית החולים „הדסה“, ונעשה לו נתוח בחדר ל„מקרי אסון תכופים“, מפני תכיפות הענין להצלחה.

ועכשיו, שואל אני רי עזמות, האם לא היה

כדאי להאיר, באיזה אופן שהוא, שלטים נחוצים והכרחיים כדי להמנע משלשה אלה:

א) מסכנות נפש לחולים,

ב) מיסורים ומענמת נפש לקרובים,

ג) מיקיצות חנם של שכנים אומללים.

ד) וזהו העיקר — מנויפות וזלזולים לשליחי מצוה כמוני.

עד סתי יהיו רופאי ת"א בחינת „בני ארבע יושבי חשך“?

ילמדנו רכנו!

ואחרון אחרון תביב — זוהי שרונתנו תל-פיות.

הכל יודעים כי שכונתנו זו כשמה כן היא — בנויה לתלפיות ואין כמוה ליופי ולבריאות, באוירה הזך והמבריא, בכניניה המפוארים, בר-הובותיה הרחובים והמוזופתים ובגנותיה המלאים ירק ופרחים.

הכל יודעים ג"כ כי ועד תלפיות שוקד לתקן נתח של היטבנה ומשגיחה בעינא פקיהא על סדר-ריה על שפורה ונקיונה ומקפיד קפידה יתרה על כל מי שעובר חלילה על הצד הא י ת י ת י של הבית, החצר או הגן.

כל זה גלוי וידוע לכל.

ואולם מה שלא גלוי ולא ידוע אולי היא — ה ט צ ב ה. החדשה, שצעה מימי מותרם כט-בורה של תלפיות, מצבה שהוקמה לדבר ה ג ע ל ס : ספק „קיוסק“ של גוזז כמו בתל אביב, ספק אודוה או דפת לבהמות וספק שריד מתיבת-נה שעל הרי אדרט. ויש אומרים, בצדק אולי, כי זהו פשוט נאראזי למכונית שהקים לו להנאתו הדייר החדש בשדה למול ביתו, והמכעיר את השך כונת כיבלת שהורה וגרולה על חוטם כחורה צעירה...

והכל שואלים — ואם הם אינם שואלים הרי אני שואל — מדוע שותקים השכנים שברחוב ביתר על „חורבן ביתר“ זה? וביחוד מדוע שותק הועד הפעם ומגלים עין מזה? האם מפני שבעל ה„מצבה“ הוא אחד מחברי הועד?

— ה„בומבה“ של הרבי מותרת?